

tænke paa, hvorvidt Udviklingen skulde have skabt Virkelighedsforskel paa de to Felter, thi i saa Tilfælde kunde de ikke have undgaaet at se den vedblivende store Forskel mellem Sygeforsikring paa den ene Side og Arbejdsløshedsforsikring paa den anden, nemlig denne Forskel, at vi alle kan blive syge, men ikke alle arbejdsløse.

Nu vil man maaske svare mig: Men Driftsherren bliver jo ogsaa arbejdsløs, der er Perioder, hvor han ikke har Beskæftigelse, og derpaa beror det for en stor Del, at han ikke kan beskæftige sine Arbejdere. Dertil svarer jeg — og det forekommer mig at være afgørende —: Ja, men den moderne økonomiske Samfundsordning med sine Fortrin og Fejl er nu en Gang bygget saaledes, at Driftsherren maa og skal paatage sig Driftsrisikoen. Han skal disponere, det er ham, der siger: Nu skal der arbejdes i den og den Branche, nu skal der produceres af den bestemte Art Arbejde, og naar han disponerer rigtigt, faar han, netop fordi han løber en Risiko, det, som national-økonomisk kaldes Driftsherreindtægt, en stor Risikogevinst, en stor Konjunkturgevinst. Der er f. Eks. Mangel paa Foderstoffer i det danske Landbrug paa en Tid, hvor Majsens stiger uforholdsmæssigt i Pris, og hvor andre Handelsfødemidler under Paavirkning deraf ogsaa stiger saaledes i Pris, at Smør- og Flæskeproduktionens Omkostninger bliver noget forhøjede. Den, der saa finder paa, at derovre i Manschuriet vokser Soyabønner, hvoraf man kan lave Soyakager, og kommer med en forholdsvis billig Vare — netop et Eksempel paa, hvor det private Initiativ er udmærket, holder Øje med hele Verden for at udnytte de Chancer, der viser sig —, denne Mand, som har dette gode Blik at skaffe Forbrugernes Interesse tilfredsstillet, realiserer en stor Gevinst, men til Gengæld maa han finde sig i, hvis han spekulerer forkert, at tage Tabet. Som Følge deraf: Den Arbejdsgiver, der bliver arbejdsløs, bliver det i Kraft af, at han selv har været med til at disponere forkert, han maa bære Driftsrisikoen. Men man kan paa ingen Maade forlange, naar man skal være retfærdig, at Driftsherren eller Samfundet i det hele skal kunne vælte den Driftsrisiko, som det er deres Pligt at bære, og som de belønnes for, naar de bærer den paa rigtig Maade, over paa Arbejderne, naar det gaar galt. Det er det, der faktisk sker, naar man ikke kommer Arbejderne til Hjælp i arbejdsløse Perioder.

Saa længe Arbejderne ikke selv deltager i Driften, bør de ikke være med til at bære Driftsrisikoen, og har de ingen Pligt til at bære den, følger deraf atter, at Samfundet paa sin Side maa hjælpe dem ud over Arbejdsløsheden. Dette forekommer mig saa vigtigt, at jeg, for øvrigt i Samklang med Bemærkninger fra det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds, meget maa advare mod den Betragtning, der her har faaet Udtryk et Par Gange, bl. a. ogsaa i den højtærede Ministers Udtalelser, at man skulde lave Loven saaledes, at den mødte Velvillie, navnlig, saa vidt jeg forstod, i Landbokredse. Jeg synes, vi godt kan undvære de Herrer Landboeres Velvillie. Det, det kommer an paa i denne Sammenhæng, er: Er Statsunderstøttelse til arbejdsløse Lønarbejdere retfærdig og rimelig? Om der saa er en eller anden Samfundsklasse, som ingen Sympati har for Sagen, turde i denne Sammenhæng være ganske ligegyldigt.

Ministeren tvivlede om, at man kunde faa den offentlige Mening til at indse, at det er forkert at have Indtægtsgrænse. Dertil vil jeg svare: Har Ministeren og hans Parti forpættet den offentlige Mening? Koneilspræsidenten manede forleden Dag Nationalliberalismens Spørgelse frem og mindede efter min Mening fuldkommen med Rette om den Arrogance, hvormed det nationalliberale Parti altid talte. Men det nuværende Regeringsparti, støttet paa Landbokredse, burde ikke være de Nationalliberales Arvtagere, saaledes at de mener, at det er dem, der danner den offentlige Mening. Tre andre Partier mod det ene har andre Anskuelser. Det er dog rimeligt at antage, at den offentlige Mening i denne Sag staar bag ved os, som er de fleste, og ikke bag ved Ministeren og hans Parti, saa meget mere som den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Moestrup), der maa antages at kende lige saa meget til Stemningen indenfor Landbokredse som Ministeren, indtog en mere velvillig forstaaende Holdning overfor de Indvendinger, som kunde gøres mod Indtægtsgrænsen, end Ministeren. Det forekommer mig, at hvis man i Landbokredse, hvad jeg ikke har den mindste Idé om, ikke skulde kunne forstaa og derfor ikke saa med tilstrækkelig Velvillie paa, at man gør her, hvad der er retfærdigt og rigtigt, saa er det Landborepræsentanternes Sag at retlede og oplyse deres Vælgere, saa at de forstaa det, og ikke at rette sig efter disse i dette enkelte Tilfælde altsaa ikke